

Arrest

nr. 141 002 van 14 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 13 maart 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) van 4 maart 2015 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 4 maart 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van Ahmed SAKHI MIR-BAZ die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, komt op 28 januari 2015 België binnen en dient een asielaanvraag in.

Uit een onderzoek Eurodac blijkt dat hij reeds werd geregistreerd in Zwitserland op 16 juni 2010, in Duitsland op 15 februari 2012 en in Nederland op 6 oktober 2014.

Op 30 januari 2015 verzoeken de Belgische autoriteiten Zwitserland om de terugname van verzoeker op basis van artikel 18, 1, b van de Dublin-III-Verordening.

Op 5 februari 2015 stemmen de Zwitserse autoriteiten op basis van artikel 18, 1, d van de Dublin-III-Verordening in met deze vraag.

Op 4 maart 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : x
voornaam : x
geboortedatum : x
geboorteplaats : x
nationaliteit : Iran

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Zwitserland (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18.1.d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De betrokkene, een staatsburger van Iran van Azeri afkomst, vroeg op 28.01.2015 asiel in België. Hij legde zijn familieboekje voor. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België asiel vroeg in Zwitserland (16.06.2010), Duitsland (15.02.2012) en Nederland (06.10.2014).

De betrokkene werd gehoord op 28.01.2015 en verklaarde dat hij Iran op 15.02.2009 met het vliegtuig zou verlaten hebben en naar Thailand zou gereisd zijn, waar hij ongeveer anderhalf jaar in Pataya zou hebben verbleven. Betrokkene zou Thailand verlaten hebben en met het vliegtuig via Ethiopië en Kenia naar Zwitserland gereisd zijn, waar hij in 2010 zou aangekomen zijn. Betrokkene zou er asiel gevraagd hebben en zou Zwitserland, na een negatieve beslissing, in 2012 verlaten hebben en naar Duitsland gereisd zijn. Betrokkene zou er asiel gevraagd hebben. Na een negatieve beslissing zou hij Duitsland in 2014 verlaten hebben en zou hij in september 2014 naar Nederland gereisd zijn. ook in Nederland zou betrokkene asielgevraagd hebben. Omdat Nederland betrokkene naar Zwitserland zou terugsturen, zou hij Nederland op 27.01.2015 verlaten hebben en zou hij naar België gereisd zijn, waar hij naar eigen zeggen dezelfde dag zou zijn aangekomen. Op 28.01.2014 heeft betrokkene asiel gevraagd in België.

Op 30.01.2015 werd een verzoek voor terugname gericht aan de Zwitserse instanties, die op 05.02.2015 op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname van de betrokkene.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat

rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat hij geen echte reden had waarom hij in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat hij Nederland moest verlaten en België het dichtste bij lag. Hij uitte tijdens zijn verhoor verzet tegen een overdracht aan Zwitserland omdat hij in Zwitserland 2 à 3 keer in de gevangenis zou gezeten hebben omdat hij illegaal in het land verbleef en de situatie in de gevangenis er slecht was.

We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 604/2013 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Elke Lidstaat is wel gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door overdracht aan Zwitserland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals reeds vermeld uitte de betrokkene tijdens zijn verhoor verzet tegen een overdracht aan Zwitserland omdat hij in Zwitserland 2 à 3 keer in de gevangenis zou gezeten hebben omdat hij illegaal in het land verbleef en de situatie in de gevangenis er slecht was. Betrokkene niet als illegaal naar Zwitserland zal worden teruggebracht, maar in de hoedanigheid van asielzoeker. Er bovendien geen enkel element aanwezig is die doet besluiten dat betrokkene bij zijn terugkeer naar Zwitserland in detentie zal geplaatst worden.

Er moet verder worden opgemerkt dat de Zwitserse instanties met hun akkoord van 05.02.2015 instemden met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. Dit betekent dat de betrokkene in Zwitserland, indien hij dat wenst, een nieuwe asielaanvraag zal kunnen indienen. De Zwitserse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een onderzoek van die asielaanvraag.

Zwitserland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Zwitserland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Zwitserland is gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De Zwitserse instanties behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten, waaronder dus ook België. Zwitserland kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden.

Zwitserland kent verder onafhankelijke beroepsinstanties inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn verhoor d.d. 28.01.2015 geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens zijn verhoor dat zijn rechterhand gevoelloos zou zijn en hij psychische problemen zou hebben. Betrokkene tijdens zijn gehoor geen documenten heeft voorgelegd om zijn medische problemen te staven. De betrokkene bracht tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan, die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Zwitserland zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Zwitserse autoriteiten zullen bovendien minstens drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening

604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Zweedse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar Zwitserland (4).”

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid, bedoelde vordering.

Zij werd ingesteld binnen de tien dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Het betreft een eerste verwijderingsmaatregel. De vordering is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke

van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij omwille van psychologische problemen en de vernederende behandelingen meegemaakt tijdens zijn detentie in Zwitserland, deze individuele aspecten op een genoegzame wijze aannemelijk gemaakt heeft. Een eventuele uitwijzing naar Zwitserland komt neer op een schending van artikel 3 EVRM. Verzoeker werd meermaals in Zwitserland opgesloten en werd in de gevangenis slecht behandeld, verzoeker is meermaals wegens illegaal verblijf in detentie geplaagd en vreest bij zijn terugkeer opgesloten te worden in de gevangenis. Verzoeker kampt met zware psychologische problemen en neemt zware medicijnen om normaal te kunnen functioneren.

Uit de stukken van het dossier, met name verzoekers gehoor op 28 januari 2015, blijkt dat hij over zijn gezondheidstoestand het volgende heeft verklaard: *“Ik ben gevoelloos aan mijn rechterhand en heb psychische problemen.”* Over zijn detentie in Zwitserland zei hij het volgende: *“Toen ik in Zwitserland was, heb ik 2-3 keer in de gevangenis moeten zitten, omdat ik illegaal in het land verbleef. Ik wil niet terug naar Zwitserland omdat de situatie in de gevangenis daar heel slecht is.”*

In de bestreden beslissing wordt over de medische toestand gesteld: *“Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens zijn verhoor dat zijn rechterhand gevoelloos zou zijn en hij psychische problemen zou hebben. Betrokkene tijdens zijn gehoor geen documenten heeft voorgelegd om zijn medische problemen te staven. De betrokkene bracht tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan, die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Zwitserland zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.*

De Zwitserse autoriteiten zullen bovendien minstens drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.”

In de bestreden beslissing wordt over de detentie in Zwitserland het volgende gesteld: *“Zoals reeds vermeld uitte de betrokkene tijdens zijn verhoor verzet tegen een overdracht aan Zwitserland omdat hij in Zwitserland 2 à 3 keer in de gevangenis zou gezeten hebben omdat hij illegaal in het land verbleef en de situatie in de gevangenis er slecht was. Betrokkene niet als illegaal naar Zwitserland zal worden teruggebracht, maar in de hoedanigheid van asielzoeker. Er bovendien geen enkel element aanwezig is die doet besluiten dat betrokkene bij zijn terugkeer naar Zwitserland in detentie zal geplaatst worden.*

Er moet verder worden opgemerkt dat de Zwitserse instanties met hun akkoord van 05.02.2015 instemden met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. Dit betekent dat de betrokkene in Zwitserland, indien hij dat wenst, een nieuwe asielaanvraag zal kunnen indienen. De Zwitserse instanties zullen de betrokkene niet verwijderden naar zijn land van herkomst zonder een onderzoek van die asielaanvraag.”

Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn medische problemen niet met concrete gegevens staft. De stukken die hij in dit verband voor het eerst voorlegt bij het verzoekschrift en hij niet voorgelegd heeft aan het bestuur, betreffen een document dat bevestigt dat verzoeker door zijn huisarts in Nederland werd doorverwezen en op welke wijze hij een afspraak kan maken met de polikliniek Neurologie in Eindhoven, een bevestiging van een afspraak met deze polikliniek op 6 januari 2015, een

stuk in het Duits opgesteld van het Krankenhaus Maria-Hilf in Brilon, Chirurgische afdeling, dd. 2 november 2012 waarin vermeld wordt (vrije vertaling) dat verzoeker lijdt aan “acute moeilijk behandelbare kramp in de rechterbovenarm met ernstige pijn na een letsel in de biceps aan de nervus medianus en radialis 12 jaar geleden”, nog een stuk in het Duits opgesteld afkomstig van hetzelfde ziekenhuis waarin dezelfde diagnose wordt gesteld en vermeld wordt dat verzoeker er in behandeling was op 23 oktober 2012 en welke medicatie hij moet nemen. Tevens wordt erop gewezen dat verzoeker geen enkel gegeven bijbrengt waaruit zou blijken dat eventuele psychologische problemen van asielzoekers in Zwitserland niet adequaat behandeld zouden worden.

Bijgevolg kunnen de door verzoeker aangevoerde medische psychische problemen niet worden aangenomen omdat zij geenszins gestaafd worden. Bijgevolg kan ook de aangevoerde vrees voor een schending van artikel 3 van het EVRM wegens geen of slechte behandeling van deze ongestaafde aandoening niet worden aangenomen.

Wat betreft de detentie van verzoeker in Zwitserland, voegt hij als bijlage bij het verzoekschrift een stuk in het Duits, uitgaande van het kanton Zürich in Zwitserland, dat een overzicht geeft van zijn vasthoudingen en vrijheidsberovingen. De reden voor zijn vrijheidsberovingen wordt hierbij niet vermeld. Ook een stuk van een advocaat in Duitsland wordt voorgelegd, waaruit geen reden van detentie in Zwitserland blijkt.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat deze twee stukken zouden aantonen dat verzoeker, als asielzoeker, opnieuw in Zwitserland in de gevangenis zou belanden. Verzoeker legt bovendien geen enkel stuk voor of zet geen elementen uiteen die erop zouden wijzen dat de behandeling van personen in detentie in Zwitserland niet naar behoren zou zijn.

Ook in de bestreden beslissing werd reeds gesteld, op basis van de verklaringen van verzoeker, dat hij als asielzoeker zal teruggestuurd worden naar Zwitserland, dat er geen aanwijzingen zijn dat hij onmiddellijk in detentie zal geplaatst worden

De schending van artikel 3 van het EVRM kan *prima facie* niet worden aangenomen.

In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende

partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.(artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In het verzoekschrift geeft verzoeker als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM tot gevolg zal hebben, hij verwijst opnieuw naar zijn vroegere detentie in Zwitserland en zijn zware psychologische problemen.

Zoals reeds gesteld worden deze zware psychologische problemen, of een eventueel gebrek aan behandeling daarvan, op geen enkele wijze gestaafd. Tevens werd reeds gesteld dat verzoeker geen enkel concreet gegeven voorlegt dat wijst op een vernederende of onmenselijke behandeling in de gevangenis in Zwitserland, daargelaten de vraag of hij als asielzoeker in de gevangenis zal terechtkomen.

De verzoekende partij kan gelet op de bespreking van de grief op basis van artikel 3 van het EVRM niet worden gevolgd.

Er is niet voldaan aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Dit volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart 2015 door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter

mevr. S. PIETERCIL,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

S. PIETERCIL

A. DE SMET